

מ"ת 19/44498 - מדינת ישראל נגד א.ד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 19-44498-06-19 מדינת ישראל נ' א.ד (עוצר)

מ"ת 19-8010-05-19 מדינת ישראל נ' א.ד (עוצר)

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק
המבקשת: מדינת ישראל
נגד

המשיב: א.ד (עוצר)

החלטה

לפני בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים בשני התקאים שבכותרת.

רקע ותמצית טענות הצדדים

כתב האישום ובקשה המעצר

1. כנגד המשיב הוגש ביום 20.6.2019 כתב אישום המיחס לו עבירות של הפרת הוראה חוקית ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. נוכח העובדה כי החלטתי מתייחסת אף למצבו הנפשי של המשיב, יתאפשר פרסום מלא ציון שמו המלא.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 16.6.2019 תקף המשיב את המתלוונת, בת זוגו, בחדר בית מלון הממוקם בתל-אביב, וזאת על רקע ויכוח שנתגלו בין שנייהם הנוגע לצריכת סמים מסוכנים על-ידי המשיב. נטען, כי המשיב חבט ראה של המתלוונת במנורה, וחנק אותה, עד שתפסה בצווארו באמצעות ציפורניה. לאחר מכן, חבט

המשיב ראה של המתלוונת בשידה. אורחיו בית המלון ששמעו את צעקות המתלוונת, הצעיקו את פקידת הקבלה, וזה התקשרה למשטרה. לאחר מכן עזבו המשיב והמתלוונת את המלון. עוד נטען, כי כתוצאה מתקיפת המשיב, נגרמו למתלוונת שבר בשן וחתם מדם בשפטה.

3. עוד נטען, כי כל האמור לעיל התרחש כאשר המשיב מפר תנאים מגבילים שהוטלו עליו במסגרת הליך קודם ונמצא מחוץ למקום מעצר הבית בו היה אמור לשחות במהלך האירוע האמור לעיל (מ"ת 19-8010-2019 (שלום ת"א) **מד"י נ' א.ד;** להלן: "ההליך הקודם").

ההליך הקודם

4. כפי שניתן להוויה מספרו של ההליך הקודם, במסגרתו נקבעו תנאי השחרור שהופרו לכואורה על ידי המשיב, מועד פתיחתו, מאי 2019, סמור מאד לאיורים מושא כתוב האישום בהליך זה. ביום 5.5.2019 הוגש נגד המשיב כתוב אישום, שייחס לו, במסגרתו של שלושה אישומים, שלוש עבירות של תקיפת המתלוונת, תקיפות שגרמו לה חבלות של ממש והתרכזו במהלך מחציתו השנייה של חודש אפריל 2019.

5. אף הlixir זה נדון לפני. במסגרתו, דחיתי בקשה ב"כ המשיב לשחררו מיידית, טרם דיון בריאות. טענות ההגנה בדבר העדרה של תשתיית ראייתית למiosis למשיב - נדחו אף הן. קבעתי, כי טרם דיון בחולפת מעצר, יש לקבל עדמת שירות המבחן והדין נדחה לשם כך. تسוקיר שירות המבחן הוגש, והמליץ, בתמצית, על שחרור המשיב ממעצרו, בפיקוח רציף של הוורי, וכן על הטלת צו פיקוח מעצרים.

6. ביום 23.5.2019 הודיעתי על שחרור המשיב בתנאים מגבילים שעיקריהם שהו בבית הוורי במהלך מרבית שעות היממה, ופיקוח רציף במשך כל שעות היממה של אחד מהם. אכן, כי התרשםתי כי להורים, שנשמעו לפני בהרבה, עדמות שאין נטולות קושי, הן בקשר להבנת קשיי של המשיב, הן בנוגע להתייחסותם למתלוונת ועל כן לא עתרתי להמלצת שירות המבחן במלואה. עוד הודיעתי על צו פיקוח מעצרים.

הlixir מעצר הימים

7. המשיב ביצע המiosis לו בהlixir הנוכחי לכואורה תוך כשלושה שבועות ממועד שחרורו בהlixir הקודם. ביום 16.6.2019, עת הובא המשיב להארכת מעצר ראשונה, ועל אף שציין, כי התמונה על פניה נראה "רע מאוד", ביקש בא כוחו לשחררו למעצר בית בפיקוח אביו. הבקשה נדחתה, ובית המשפט הארייך מעצר המשיב, ותוך כך הורה על בדיקתו על ידי הפסיכיאטר המחזוי. בדיקה כאמור נערכה; תוצאתה הייתה כי אין אינדייקציה לצורך באשפוז המשיב, על אף שהומלץ על השםתו בתא פיקוח, עקב נסיון אובדן בעבר ועל רקע מצוקתו הנפשית. ביום 18.6.2019 הוגשה הצהרת טובע בעניין המשיב ומעצרו הוארך עד ליום 20.6.2019.

הגשת כתוב האישום ובקשת המעצר

8. כתוב האישום הוגש ביום 20.6.2019. במועד זה נקבע כי תערך חוות דעת בעניין המשיב, בתנאי אשפוז. מעצרו של המשיב הוארך עד החלטה אחרת.

9. חוות הדעת הוגשה ביום 30.6.2019. נקבע, כי המשיב כשיר לעמוד לדין, והוא אחראי למעשיו בעת ביצועם. המשיב אובייחן כבעל תסমונת אספרגר ועוד צוינו הפרעות הסתגלות, הפרעות נפשיות כתוצאה משימוש באלכוהול וחשד לשימוש בסמים. צוין בנוסף, כי ההערכה היא שהמשיב ביצע המוחץ לו במצב של הרעלת אלכוהול חריפה ולאחר מכן שימוש אפשרי בקוקאין.

טענות ההגנה

10. בדיון שהתקיים ביום 2.7.2019 טען בא כוחו של המשיב להעדרן של ראיות לכואורה לגבי עבירות התקיפה, אף כי אישר קיומן בכל הנוגע להפרת ההוראה החוקית. נטען, כי המתalonנטה אינה אמינה, והוא שיזמה הקשר עם המשיב. עוד נטען למחדלי חקירה שעיקריהם אי-חקירת תיר שנכח במקום, ודבורי נקלתו בנסיבות של גוףם של שוטרים שהגיעו למקום. בנוסף, כי פקירת הקבלה שהגיעה למקום לא הבחינה בדם או בחבלה של המתalonנטה והודגש העדר התיעוד הרפואי של המתalonנטה.

11. הסגנו הקדיש חלק ניכר מטייעונו למכתב שהגישה המתalonנטה לשכת התביעה. במכבת מבקשת המתalonנטה לסגור את התקיק כנגד המשיב "מחוסר עניין לציבור". לטענתה, האירוע אכן "גלש מעט פיזיות", אך היא הפרישה בתיאוריה, נכון העובדה כי מшиб הגיש "תלונה הדידית". עוד ציינה כי מדובר בטעות והפציה בנסיבות התביעה לתה למשיב הזרמת שkn הוא "בחור טוב". זאת, על מנת שלא להרים משפטם ולנוכח מצבו הבריאותי.

12. ראשית, טען הסגנו כי התביעה חדרה בא' העברת מכתב זה אליו (המכבת הגיע דרך הוריו של המשיב. על כן בהמשך). שנית, טען, מצבע המכתב על שקריה של המתalonנטה. עוד הפנה לעובדת ביקורה של המתalonנטה את המשיב בבית החולים אברבנאל, ביקור שמצוין ביטויו במסגרת חוות הדעת הפסיכיאטרית שנערכה בעניינו (ראו תחילת עמ' 7, שם).

13. הסגנו טען כי יש מקום לחזרה מאישום; ציין כי לשיטתו אין צורך אף בתנאים שנקבעו בהליך הקודם, וביקש לשחררו "עוד היום", בתנאים שעיקרם אי יצירת קשר עם המתalonנטה.

דין והכרעה

14. עינתי בחומר החקירה, וסקלתי טיעוניהם של הצדדים. לא מצאתי קושי של ממש לקבוע קיומן ראיות לכואורה לכל המוחץ למשיב בכתב האישום, שעובדן במשפט עשוי להביא להרשעתו של המשיב מעבר לכל ספק סביר (בש"פ 8087/95 זדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147 (1996)).

15. כתוב האישום מבוסס בעיקרו על גרסת המתלוננת. חיזוק לה נמצא בגרסת פקidot הקבלה במקום, תירשםע, יחד עם בן זוגו, קריואתיה לעזרה, שיחת חירום למועד המשטרה ותיעוד חבלות המתלוננת וחבלות המשיב.

16. במהלך הדיון, טען הסניגור רבות בנוגע לאמיןותו של המתלוננת ולכך שלמתלוננת, שיזמה את יצירתה קשר עם המשיב, אחירות ניכרת להפרת תנאי השחרור מטעם המשיב. עינתי בגרסתויה של המתלוננת - בחקירה, בעימות ודבריה בסמוך לאיורו, כפי שתועדו במצולמות הגוף של השוטרים. עמדתי שונה.

17. עיקר עובדות כתוב האישום בנוגע לאירוע התקיפה מעוגן בהודעת המתלוננת. שיקולי מהימנות נבחנים,قيدוע, במסגרת ההליך העיקרי. אף על פי כן אצין כי כלל לא התרשם כי הודעתה של המתלוננת נוגעה, על פניה, בהפרזות ובהגזמות. לא בנוגע לחומרת חבלותיה (ראו ש' 66; ש' 72 להודעתה); לא בנוגע לאופי התקיפה (ראו גרסתה בעמ' 3 להודעתה, בנוגע להעדר מכות נוספת ולכך שמדובר באירוע אלימות ראשון ממועד שחרורו) או למערכת היחסים הכלילית עם המשיב. לא מצאתי כי קיימים בדבריה פרוכות ממשמעויות, המצדיקות חריגה מכלל זה (בש"פ 7362/15 פלוני נ' מדינת ישראל (1.12.2015)). בזיהירות המתבקשת, ניתן לקבוע כי הרושם המתkeletal, על-פנוי, הוא שונה מסברת ההגנה.

18. צפיתי בסרטונים שבחומר החקירה, ואף בתייעוד מעכראה של המתלוננת על ידי השוטרים. המתלוננת, הנראית מזמן פיסת ממחטה לשפטיה, מסרה, לשאלות השוטרים, כי הייתה בבית מלאו, כי המשיב לא עשה לא כלום וכי על אף עדויות של אחרים: "סבירה.. זה לא קרה". המתלוננת מדגישה כי אינה רוצה להגיש תלונה ומסרבת, מספר פעמים, למסור את מספר הזהוי שלו מסיבה זו. לדבריה: "אם אני לא מגישה תלונה, למה אני צריכה להזדהות?". לשאלת המשטרה, מהו ההסבר "לכל הדם הזה", מסרה כי נשכה את שפטיה ושבה וצינה כי אינה חייבת להגיש תלונה. רק כאשר מודיעים השוטרים למתלוננת כי אם לא תזדהה - תיעצר, היא מתרצה ומוסרת מספר זה.

19. בסרטון נוסף, מאוחר יותר, מודיעים השוטרים למתלוננת כי היא עצורה. מצוקתה של המתלוננת ניכרת והיא מבקשת לדעת, בדמעות וב Surrender נפש בולטת, מודיע היא עצרת. היא פונה לשוטרים ולדבריה: "אני תקפת אותו? לא הבנתי? .. לא עשית כלום. תענה לי .. על מה? מה עכשו? ברצינות?".

20. אכן, המתלוננת מצינה כי אם המשיב אמר שהותקף על-ידה, אז: "סבירה, אני אלשין עליו". הוא במעט בית, והוא תקף אותו". הדברים צוטטו על ידי ב"כ המשיב במהלך הדיון, כתמייה לטענותיו בדבר מניעה להפללת המשיב באירוע האלים. אלא שציטוט הדברים, על נימתם היולדות (וזו: למתלוננת לא מלאו עדין 20 שנה) במנתק מהקשרם חוטא לעובדות. המתלוננת נשמעת מדגישה כי לא עשתה דבר, כי לא הגישה תלונה כי לא רצתה לפגוע במשיב, כיון שדגאה לשלומו ועוד צינה, ככל שנית להבין, באשר לסיבת הפגיעה במשיב: "היהתי חייבת לעשות הוא שבר לי את השיניים". המתלוננת מסרה לשוטרים אף כי אסור למשיב להיפגע אליה וכי הוא אמור להיות במעט בית כי הוא תקף אותו".

לא ברור כלל ועיקר מדוע הוחלט על מעכראה של המתלוונת. לשוטרים היה ידוע מראש, עקב גרסת פקידת הקבלה במלון והעד לאירוע, כמו גם מהשicha למועד המשטרה, כי המתלוונת היא הקרוּן הנטען לעבירות האליםות; כך גם עליה מהשאלות שהופנו אליה מלכתחילה, טרם ערכובה. השוטרים היו ערים אף לעובדה כי המתלוונת בהרionario, לטענתה. זאת ועוד, בשלב מסוים, לאחר שהמתלוונת נזקפת בידיה, פונם השוטרים לכבלת רגילה, על אף הפטוריותה כי לא יעשו כן ועל אף הצהرتה כי אין בכך צורך. איזוקה של אישה צערה, פצעה ונסערת, מתלוונת בעבירות אלימות במשפחה, באמצע הרחוב, ונשיאה על ידי ארבעה שוטרים לנידית, בנסיבות בהן מבחןיהם השוטרים בפציעתה, מחייבות בדיקה וליבון. לא למיינר לצין, כי אחד מהשוטרים נשמע פונה לשוטרת אחרת, שנתקשה לעירום חיפוש על גופה של המתלוונת, ואומר לה: "תעשה לה פשפושים בפשפושיה". מדובר באמירה מבזה ובלתי ראוייה, אף אם לא הגיעה לאוזני המתלוונת.

נשוב ונפנה לראיות שבתיק. העימות שבין השניים הופסק בסמוך לתחילתו וכוח טענות המשיב לפיה הוא רוצה להתאבך ואני מעוניין בעימות. עם זאת, במסגרתו זקרה המתלוונת על גרסתה לפיה המשיב הוא שיצר את הקשר וצינה, בפניו המשיב, כי הוא זה שעמד על כך שישו במלון.

התמונה הנשקפת מעין מכלול הראיות הנוגעות לgresת המתלוונת, מעלה כי רצונה הבירור הוא אי מעורבות המשטרה בכל הנוגע לאירוע. גם המכתב שהופנה למפלג התייעות נדמה לכואורה כשלב טבעי בהתנהלותה אל מול המשיב ומשפחתו, ומתיישב עם מאפייני "تسمונת האישה המוכה" (ראו, בהתאם הנדרשות: ע"פ 2879/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פiska 13 (17.10.2013)). לא מצאת, בטענת ההגנה, כי יש בכך על מנת לפגום במשקל הריאות לכואורה בשני ההליכים המתנהלים כנגד המשיב.

תימוכין לgresת המתלוונת

המתלוונת נמצאה פצועה; שפתייה - מדממות ושן קדמיות - שבורת. בחדר המלון נמצא מספר מוקדים בהם נראה סימני דם. מעבר לחבלותיה של המתלוונת: על צווארו של המשיב נמצא שריטות המתישבות עם גרסת המתלוונת בוגר לצורך השימוש בziporinya על מנת להימלט מהחיזות של המשיב. מכאן, שסימני הפגיעה אצל שני המעורבים תומכים בgresת המתלוונת.

gresתה זו של המתלוונת מוצאת חיזוק בעדויות אובייקטיביות של פקידת הקבלה ושל תיר שהיה במקום, ששחה בחדר הסמוך לחדר בו היה המשיב והמתלוונת.

אשר לתיר, ניר יצחק: מדובר בילד ישראל שעבר לפני מספר שנים להתגורר בלוס אנג'לס ובמהלך האירוע שהה בחופשה במלון עם בן הזוג. הgresת השגבתה ממנו דלה ובלתי מפורטת, ובנגוד לנוהלים ולשכל הישר, עדותו זו נמסרה בנוכחות בן הזוג, שהוא אף הוא עד לאירוע (אף כי יוער כי בן הזוג אינו דבר עברית ולא יכול היה להבין את דבריו ניר).

27. עליה מהראיות כי ניר הוא שהתקשר למועד 100 של המשטרה (ולא פקידת הקבלה), כפי שצין כתוב האישום), אף כי לא ציין שמו לשאלת השוטר ומסר כי הוא מדבר מ"הקבלה". לדבריו שם, ביקש מהמשטרה להגיע עכשו, כי "היא צורחת, היא צורחת למגMRI". דברים אלה, על פניהם, נאמרים בעת שהairoע ממשיך ומתרחש, ובהקשר זה לא ניתן לשולח החלטת החיריג שבסעיף 9 לפקודת הריאות ואף הרחבתו, בדרך של הגשת האמרה ללא עדות מוסרה (ע"פ 7293/97 **ז' אפר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(5) 460 (1998); ע"פ 8704/09 **באה נ' מדינת ישראל**, פיסקה 32 לפסק דין של כב' הש' הנדל (11.11.2012)).

28. ניר נקלט פעמיים בסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים שהגיעו למקום. טרם גביה העדות, ציין: "שמענו צרחות, ראיינו אותה מהחלון השני". בחקירתו, מסר כי הוא ובן זוגו, שבו במרפסת, כך שיכלו לראות "מ בין החירוצים". לדבריו, "שמענו אותה בוכה וצורחת"; "בפניקה". בשלב זה פונה ניר לבן הזוג, ששמו דווייד. דווייד הוא שמדובר בשלב זה (ענין שלא בא לידי ביטוי בהודעה הכתובה, יש להזכיר על כך) ומספר, בליווי תנועות ידיים וגוף ברורות מאוד, לפיה הבחן באישה (ההתיחסות היא ספציפית ל-*She*"') שכובה, ולאחר מכן ראה בצלילות, האחת גורתת מעל האחרת, והשנייה - מתכווצת, אף כי ציין כי לא ראה מגע של ממש. ניר שב ומציין כי: "זה היה נשמע כמו קריאה לעזרה".

29. בא כוחו של המשיב ביקש להסתמך על דברי דווייד לפיהם לא ראה מגע של ממש. ראשית, יש לזכור, כי תשומת לבם של ניר ושל דווייד הופנתה למתרחש לחדר המשיב והמתלוננת, לאחר שמייעת זעוקותיה של האחורה, ובהחליט ניתן להסיק כי לפחות חלק מהאלומות התרחשה טרם הביטו לכיוון זה. שנית, לא מצאתו כי דווייד כלל אפשרות הcation המתלוננת על ידי המשיב, אלא רק ציין - והדבר מעיד על רצונו למסור גרסה עובדתית מדויקת ככל שאפשר - כי לא הבחן במגע כאמור. בדברים אין על מנת לסייע להגנה. להפך - עליה מהם תמונה ברורה של אלימות מכיוון המשיב לכיוון המתלוננת, הן נוכחות גוףם של השניים, הן בשל זעוקותיה של המתלוננת והאופן בו התפרשו על ידי התירירים מבטאות פניקה וקריאה לסייע.

30. פקידת הקבלה מסרה כי לאחר שהבינה מהעדים כי מתרחש אירוע אלימות, הייתה לה הרגשה כי מדובר בחדר בו שהו המשיב והמתלוננת. לדבריה, עלתה לחדר, ושם אמר לה המשיב כי אין לה מה לדאוג. המתלוננת, בעודה במקלחת, טענה כי הכל בסדר, אך הפקידה התעתקשה כי תשוחח עימה בנפרד מהמצביע. לדבריה, אף כי המתלוננת שבה ומסרה כי הכל בסדר: "ברור שהוא בכתה, ברור שהרביץ לה, איןפה ספק". עוד ציינה כי המשיב אף לא לקח את הפיקדון שהפקיד, וכי לאחר דברה עם המתלוננת, חזר על עקבותיו ואמר "שיקרה למשטרה עלי". עוד יש לציין כי פקידת הקבלה מסרה, כי "לצעירה" מגע המשיב הרבה פעמים למלון ואף שהה שם עם המתלוננת, אף כי לא נשאלה לעתוי הגעויות אלו. גרסת המשיב אף בעניין זה ("רק רשותי ולא הייתי שם"), שלו קשר ישיר ליריעת המחלוקת ולנטען כנגדו, בעיתית ומוקשה על-פניה.

גרסת המשיב

31. המשיב נעצר ברחוב סמור, ולגרסתו שם, רק הלאן "לקנות משחו". המשיב הכחיש מספר פעמים כי היה במלון, גם כאשר הותח בפניו כי קיימת קבלה ממנו עולה הימצאותו שם. כשנשאל לסימני השירות שעלה צווארו, המשיב: "סתם". אצין, כי במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה חבט המשיב ראשו במחיצה מספר רב של פעמים, ונסיבות השוטרים להפסיקו, לרבות הרכבת כסדה על ראשו, לא הסתייעו.

32. בחקירהתו, שמר המשיב על זכות השתקה בנוגע להפרת תנאי השחרור. לשאלה מי שכר את החדר - לא השיב תחילה. המשיב טען, כי המתלוונת היא יוזמת הקשר והוא אף ענה לבקשתה להיפגש עמו. המשיב טען תחילתו כי לא הייתה כלל אלימות ולא נתן הסבר לסימני הדם שנמצאו בחדר המלון. בהקשר זה אדגיש, כי מזיכר המסומן נט' עליה כי המתלוונת נצפתה מצמידה נייר לשפתה, ומוגבת את פניה. אף כאשר עוכבה המתלוונת ברחוב, היא נראהית מחזיקה ממחטה נייר בידה.קשה אפוא לקבל הטענה כי המשיב, שיצא מהמלון יחד עם המתלוונת, לא הבחן בדיםום זה.

33. לאחר מכן מסר המשיב, כי הוא עצמו נחבב בצווארו (ראו שורה 59 להודעתו) והמתלוונת היא זו שתקפה אותו (שם, ש' 93) - דברים העומדים בסתרה לגרסתו בזמן מעצרו. המשיב מסר כי סימני הדם הם שלו, וכי השנובורה של המתלוונת: "לא ממש".

34. עינתי בחווות הדעת הפסיכיאטרית, במסגרת נמסרה גרסה בנוגע להתרחשויות מושא האישום. לדבריו המשיב שם, המתלוונת תקפה אותו, קפזה עליו ו- "הסתובבתי ונפלה, ונשכה את השפה עם השיניים" וכל זאת על רקע של טענותיה כלפיו על שימוש باسم ובגדיה. גרסה זו לא פורטה בהודעתו, שם טען המשיב כי "רבו", "על טלפון" והיא קנאה לו (נכtab: "קיננת", ש.ב.). המשיב טען כי הדם שלו, אך לא נתן כל הסבר לעניין, וכשנשאל מפורשות לחבלות שעל המתלוונת, מסר כי אין בנמצא והוא אינו יודע "air זה קרה".

קיום של מחדלי חקירה

35. המתלוונת מסרה לשוטרים כי לא הלכה לרופא וכי טרם טיפולה בשן שנשברה (מזיכר לג'). נוכח תיעוד פצעותיה בתצלומים, והעדר שיתוף הפעולה עם המשטרה לאחר החקירה הראשונית, איני רואה כי יש בדברים על מנת להפחית משקל הראיות שבתיק.

36. אשר לתיר ולהבררו: מחומר החקירה עליה כי עזבו את ישראל למחרת האירוע וכי נערכו נסיבות לאתרים (ראו: מזכירים מסוימים מג'-מה'). בהקשר זה, וambilי להפחית משקל העורותי הקודמות בנוגע לאופן גביה עדות ניר והעדר גרסה מסודרת מטעם דיוויד, אין מדובר במחדלי חקירה. בד בבד, יש לציין כי עליה מזיכר המסומן מה' כי מועד עזיבתם של השנים, למחרת האירוע, היה ידוע למשטרה, ולא נעשה נסיכון לעבות גרסתם, לגבות פרטי התקשורת ברורים יותר או לפעול לקידומה של עדות מוקדמת מטעם עבור יציאתם מישראל.

37. טענת בא כוח המשיב כי הפקידה לא ציינה כי הבדיקה בסימני דם על המתלוונת אינה בעלת משמעות רבה, נוכח אי היפות הבורר בחקירהמה, ומנגד - העובדה כי המתלוונת נמצאה פצועה ומדממת. עוד יש לציין, כי הפקידה מתועדת בסרטון שואלת את השוטרים האם הם רוצים לצלם את "הסדין עם הדם", ובעת שהיא שוהה שם עם השוטרים, היא זו המפנה תשומת לבם לכטמי דם בהם לא הבחינו.

38. החקירה, קטעת הסניגור, אינה חפה מקשישים. העדויות כאמור לעיל, דלות, על הפגמים שנפלו בחקירה העדים - עמדתי לעיל. דיוויד אינו כולל ברשימה עדי התביעה. לא ראוי איינדיקציה לבדיקת טיב סימני הדם, נוכח טענות

המשיב (אף כי באיחור) כי מקורם של אלה ממנו. גם מכשירי הטלפון לא נבדקו, על מנת לבדוק טענות המשיב והמתלוננת בנוגע לשאלת מיהו יוזם הקשר.

סיכום של דברים

39. התמונה המסתמן ממכול הראיות ברורה ומספקת לצורך ההליך שלפני. לגרסת המתלוננת קיימות עדויות תומכות; תשומת ליבם של התיר ובן הזוג הופנתה לחדר בו שהו המשיב והמתלוננת בשל עצותיה של האחורה. מדובר ניר עולה בבירור כי שמע את המתלוננת זעקה, גם אם לא הבחן בתקיפה ממש. החבלות שעל המתלוננת -ברורות; הטענה (הכושא) כי נשכה את שפתיה ובכך פגעה בעצמה - מוקשה (מדוע שקר תפעל? נשיכת שפטים רצונית, כלל, אינה מובילה לדימום משמעותי שנצפה במספר מוקדים בחדר המלוון). בתמונה על גבי מסמך נו' ניתן לראות בבירור שנ עליונה שחלה שבור ואת הצע בשפתיה של המתלוננת. נמצאו סימני דם ברורים בחדר המלוון, על גבי מתג החשמל, סדין, כיר, מגבת ועל גבי משטח נוספת, סמור לחפש שנראה כשלט רחוק.

40. הסברי המשיב לאיורו הם חלקים וכbowisms, ואין מניחים את הדעת.

41. הראיות מתחזקות לא רק נוכחות חבלות המתלוננת אלא אף בשל סימני השrittenה שעל המשיב, להם לא ניתן הסבר בשעת מעצרו ומתיישבים היטב עם גרסת המתלוננת בדבר נסיוונתיה להיחלץ מתקיפתו.

42. נתתי דעתך לאפשרות (אף כי לא נתענה) כי יקשה על הטעיה להביא את ניר לעדות (דיוויד מילא אינו כולל בראשית העדים), ואולם, איני סבורה כי לעת הזו, ומרASH, יש לקבוע, מלכתחילה, כי חל כרשות בריאות נוכח עזיבתו את ישראל. מילא, גם ללא גרסתו, ניתן לקבוע בבירור כי קיימות ראיות לכואלה למשיב, כמפורט לעיל.

43. לפיכך, יש לקבוע כי קיימות ראיות לכואלה אף בנוגע לעבירות התקיפה ולא רק לעניין הפרת ההוראה החוקית.

44. עוד אציין, כי הסברי הטעיה בנוגע לאי הכללת מכתבה של המתלוננת בחומר החקירה - (nocach העדרותם של המתבע אליו הופנה המכתב, שיפוי שניתן להבין הגיע תחילת לשולחנו ולא צורף מראש לתיק החקירה) כלל מקובלים עלי והרושם הוא כי אין מדובר במחדל מכוון. נזק לא נגרם, שכן המכתב הגיע לידי הסניגור, דרך הווי של המשיב. לא מיותר לציין, כי על אף שהuder רצונה של המתלוננת בהפלת המשיב ניכר מלכתחילה, אף בכתב זה לא חזרה בה מהטענה כי הופעלה כלפי אלומות (ענין שהוחש על ידי המשיב).

עלות המעצר

עלית המסתכנות

45. כנגד המשיב כמו עלית מעצר סטטוטורית נוכח טוב העבירה המיוחסת לו - תקיפת בת זוג. עילה זו מתחזקת נוכח חומרת התקיפה וביצועה בסמיכות לאנשים זרים. העובה כי זעקות המתלוננת הסבו את תשומת לב דרי החדר

הסמור, מלמדת כשלעצמה על עצמת האלים שהופעלה. אינדיקציה נוספת לעצמה זו נמצאת בחבלה על שפתה של המתлонנת, ובעובדתה כי שנ המתلونנת נשברה במהלך האירוע. לא ניתן שלא לחת משקל משמעותי לעובדה כי המשיב תקף לכואורה את המתلونנת בעודה נושא ברכמה את ילוד המשותף.

46. כל האמור לעיל מטעצם נוכח העובדה כי המשיב ביצע לכואורה עבירות נוספות כנגד המתلونנת בסמיכות זמניות רבה לאיורים בגנים הואשם בהליך הקודם, ולאחר מכן נתון במעצר בגין איורים אלה תקופה העולה על שלושה שבועות. אז, יוחסו לממשיב שלוש עבירות של תקופה המתлонנת. איורע אחד, שהתרחש ברחוב מרכז, במסגרת תקף המשיב את המתلونנת באמצעות סטיריות, אגרופים לראה ובעיות לגופה וכל זאת לעיני עובר אורח. תקופה זו הבילה לפגיעה בקרקפת המתлонנת. הרקע לאיורע - העoso של המשיב על האיחור בדיומות הוסת של המתلونנת (כיוון נתען כי המתلونנת הרה). איורע שני, על רקע אי הצלחתו של המשיב לקיים יחסי מין עם המתلونנת, במסגרת הכה אותה המשיב באגרופיו, בעט בה, ואף חנק אותה, בעודו שכובה על הרცפה, עד שהצלחה להימלט מהדירה. כתוצאה מתקיפה זו, נגרמו למתلونנת חבלות ברגליה, גבה וידיה, אודם בעיניה ונפיחות בעפיפיה. איורע שלישי שלישית התרחש על רקע רצונה של המתلونנת לקיים יחסי מין עם המשיב, אך תקף המשיב את המתلونנת בחלקי גופה וגרם לה חבלה ברגלה וסימן אדום מעל עיניה.

47. זאת ועוד: לממשיב עבר פלילי רלבנטי. המשיב הורשע פעמיים, בסוף שנת 2016 ובחדש يول 2015, בעבירות תקיפת בת זוג, שאינה המתلونנת, הראשונה בהן אף גרמה לחבלה של ממש. בשל כך, מתגבשת מסקנה כי מסוכנות המשיב אינה אך ורק כלפי המתلونנת עצמה. הליכים אלה הסתיימו ללא מסר בפועל או בעבודות שירות, ואולם, יש בהם כדי ללמד כי הליך פלילי, כפול, לא הרתיע המשיב מלבצע לכואורה עבירות דומות, חמורות יותר. גם הליך טיפולו נדרש המשיב במסגרת הרשותו הראשונה, אך הוטל עליו צו מב奸, לא פעל פועלתו.

48. לכל אלה יש להוסיף את מצבו הנפשי המורכב של המשיב. בתקופת יאמיר, כי מחוות הדעת הפסיכיאטרית עולה כי המשיב אובדן כסובל מהפרעת אישיות ועל פי תעודה חדר המيون מיום 17.6.2019 הוא חסר שליטה בדחויפיו.

49. להשלמת התמונה: לממשיב רקע בשימוש בחומרים אסורים. גם במסגרת תיק זה עלה, מדברי המתلونנת ומחוות הדעת הפסיכיאטרית, שימוש בסמים ובאלכוהול באופן חריף.

50. עוד אצ"נ, כי המשיב שמר על זכות השתיקה בחקירותיו. לדברים השלכה לא רק על עצמת הראות שכגדו, אלא אף חיזוק עילית המסוכנות (בש"פ 748/10 **איסקוב נ' מדינת ישראל**, פיסקה 9 (18.2.2010))

עלית השיבוש

51. עילה נוספת, מובהקת, נוגעת לחשש לשיבוש מהלכי משפט ולהשפעה על עדים. הקשר בין המשיב למתلونנת סביר ואלים. ניכר כי המתلونנת תלואה בו. מדברי הסניגור עצמו עולה כי המתلونנת הגישה את המכתב למחלקת הتبיעות והעבירה העתקו, חתום, לידי הורי המשיב - ממש הגיע לידי שלו. קשר זה עם הוריו של בן זוגה, הבזים לה ומתעבים אותה (ראה דברי האב בחקירתו, ש' 17 ואילך; דברי האם בעמ' 10, ש' 22-20 פרוטוקול הדיון בהליך

הקודם) זעק ידרשני.

52. עוד נטען, כי כל רצונו של הנאשם מהטלוננט, דברים שהובhero, למropa הצער, כבלתי נכוניים. המטלוננט היא כבת 19 שנים ומוצאה בלבד. הנאשם מבוגר ממנה בשנים רבות. מצבו הכלכלי איתן. שלא - לא. פער הגלאים והמעמד מהוות קרקע נוחה למערכת יחסים בעיתית ותלויתית ולדינמיקה זוגית מסוכנת. בגין נטען מפני הגנהה, המטלוננט היא הנפגעת ממערכת יחסים זו; לא הנאשם. הנאשם הוא שהפר תנאי השחרור בהליך הקודם - לא המטלוננט. הנאשם הוא שהוא אלים כלפי המטלוננט, ופגע בה קשות ארבע פעמים, בתקופה של פחות חודשים, במסגרתה אף שהוא בתנאי מעצר, שלא הרתיעו. עוד אציו, כי ככל שעמדת הנאשם משתקפת בדברי בא כוחו בשני הילכים הרי שהיא נתפסת על ידו כנערת ליווי סחטנית; ראו גם דבריו שלו עצמו כעה מסו' 2 למסקיר שירות המבחן שנערך בהליך הקודם. גם אם הייתה מקבלת את כל טענות ההגנה (ואני עשה כן) לפיהן המטלוננט היא יוזמת הקשר הבלעדית וכי הנאשם נפגש אליה אך בשל לחזיה, לא מצאתי כי יש בהם על מנת להפחית, ولو במעט, מהמסוכנות הנשקפת מהמיסט.

53. על פי הוראות סעיף 21(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, **סעיף הפרת תנאי השחרור, מהוות, עילת מעצר עצמאית**. אף זו מתקימת בעניינו.

שיקול אפשרות שחרור הנאשם לחולופת המעצר או להשמתו במעצר תחת פיקוחALKTRONI

54. על בית המשפט, תמיד, להידרש לשאלת האם ניתן להשיג את מטרת המעצר, "בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגעתם בחירותו של הנאשם פחותה" (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים שלעיל). אלא שבcheinת חולופת המעצר תעשה בשני שלבים. תחילה, יש לבחון האם מתקימת חולופת מעצר העשויה ליתן מענה הולם למסוכנותו של הנאשם ומאיינת ולמעצר, מפחיתה ממשית, החשש להשפעה על עדים ולשבוש מהלכי משפט. ככל שההתשובה לשאלת זו היא שלילית, אין צורך להמשיך לבחון התאמת חולופת מעצר קונקרטית (בש"פ 7829/16 דעוש נ' מדינת ישראל (31.10.2016)).

55. טענת בא כוחו של הנאשם לפיה אין צורך בתנאים שנקבעו בעבר היא, בלשון המעתה, מרוחיקת לכת. הצורך קיים בבירור; אלא שתועלט - אין. הוריו של הנאשם הוכחו כי אינם מתאימים לשמש חולופת מעצר עבورو. לא ניתן לסמן עליהם כי יפקחו על הנאשם באופן ההולם את מידת המסוכנות - העצומה - הנשקפת מהם. אכן, האירוע התרחש בשעת לילה מאוחרת, ונטען כי ההורים לא היו מודעים ליציאת הנאשם מהבית. אלא שהטלוננט צינה נגשה עימם פעמים רבות לאחר חילוט השחרור. בקשרכה אינטנסיבי לא ניתן שלא להבחין, ואי הפסקתו על ידי הוריו של הנאשם מלמד כי אין יכולת (ככל שאכן רוצים הם בכך) להשפיע על התנהלות הנאשם. לא למיותר לציין את מענה האם לשאלת האם המטלוננט יקרה קשר עם הנאשם, לפיו: "הוא לא ילך קטן, הוא בן 32". הדברים מדברים בעד עצמו.

56. המפקחים הוכחו עצם, ושוב: בלשון המעתה, כבלתי ראויים, אך עיקר המוקד הוא הנאשם. נקודת המוצא לשחרור אדם חולופה היא האפשרות לבטווח בו כיקיימים תנאי השחרור. משנשמט האמן - נשמטת האפשרות לשחרור

בחופה או להשתתו תחת פיקוח אלקטרוני (בש"פ 2587/17 **מד"י נ' בן אבו** (27.3.2017)). אמון כאמור לא ניתן לתת במשיב. נוכח המ██וננות הנש��פת ממנה, טיב הקשר עם המתלוונת, הרקע הנפשי והשימוש בחומרים משכרים, והפרתם הבוטה של תנאי השחרור, תוך ביצוע עבירות אלימות כלפי אותו הקרבן, תוך פרק זמן כה קצר - כל חופה לא תסכו. אף השימוש של המשיב באיזוק אלקטרוני לא תועיל להפגת מסוכנותו זו ולהבטחת שלומה של המתלוונת מגילוי אלימות נוספים.

57. המשיב לא צלח השלב הראשון בבדיקה הדו שלבי. לפיכך, אין מוצאת לנכון אף לבחון (פעם נוספת) באמצעות שירות הבדיקה חלופת מעצר או בבדיקה אפשרית השתתת המשיב בפיקוח אלקטרוני. זאת, אף בהינתן כי נוכח התרשםותי בנוגע לטיב הקשר בין המשיב למתלוונת, ולעובדה כי נמשך תחת פיקוח הווי, אין די בכיסוי המ██פקת "מטרית" האיזוק אלקטרוני להבטחת מטרות המעצר.

58. אני ערה לרקען של המשיב ובמיוחד לאבחןתו כבעל תסמונת אספרטג. חווית המעצר, הקשה על כל אדם ממילא, קשה עבورو אף יותר. לא נעלמה מעניין אף התנהלותו בניידת, עת הובא לחקירתו וכן עובדת נסיען העבר לפגיעה עצמית. מצבו של המשיב היה נדבך ממשמעותי בשיקולי החלטת השחרור הקודמת (ראו עמ' 12, ש' 9-12) לפרטוקול הדיון בהליך הקודם). התנהלותו נעדרת הגבולות של המשיב, הزلוזל הבוטה בהוראות בית המשפט, והעדר הרצון או היכולת לשמור על תנאי השחרור והכל תוך ביצוע עבירות אלימות חמורה, מלבדים שמקורו של שיקול זה נסוג כת אל מול יתר שיקולי המעצר ובראשם הבטחת שלומה של המתלוונת.

סוף דבר

59. אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום **ההליכים המשפטיים בהליך הנוכחי (מ"ת 19-06-44498).** הבקשה לעיון חוזר בהליך הקודם - מתකבת ואני מורה על מעצרו של המשיב עד תום **ההליכים אף בהליך זה (מ"ת 19-05-8010).**

60. **תשומת לב שלטונות שב"ס** למצוות הנפשי של המשיב ולהמלצת הפסיכיאטר המחויז בדבר תנאי מעצרו.

61. נוכח האמור לעיל בנוגע להנהלות המשטרה במהלך מעצרה של המתלוונת, תפעל המזכירות להעביר החלטתי למפקד תחנת לב תל אביב ולעו"ד קרן בלס, ב"כ המתלוונת.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ט, 08 ביולי 2019, בהעדר הצדדים.